

Motion till riksdagen

1987/88:Jo713

av Hans Dau och Sven Eric Lorentzon (m)

om älgskadornas följder för skogsbruket

Ett varierande och livskraftigt djurliv är en naturtillgång, som skall vårdas och skyddas.

Viltproduktionen har ett betydande värde, både i form av kött men kanske främst som fritidsaktivitet. Tyvärr kommer dock skogs- och viltproduktionen stundom i konflikt med varandra. Dessa konflikter måste kunna lösas på ett bättre sätt än i dag.

Skall skogsbruket kunna satsa på kvalitetsvirke och lövskogsskötsel måste jaktarrendatorer, myndigheter och markägare dra lärdom av facit. Det är därför en självklar målsättning att också i jaktpolitiken söka lösningar som förbättrar villkoren att bedriva god skogsvård. Det bör ligga också i samhällets intresse att balansen mellan produktionsgrenarna skogsbruk och viltvård kan upprätthållas på det långsiktiga skogsbrukets villkor. Brister i lagstiftning och administration jämte ofullständiga kunskaper om älgvården har bidragit till uppkomsten av en alltför stor älgstam och oacceptabla skador.

Framför allt de stora betningsskadorna på tallungskog, som ofta leder till avsevärda tillväxtförluster och dålig virkeskvalitet, oroar skogsbrukarna i hela landet.

Föredragande statsråd, Ulf Lönnqvist, har också i budgetpropositionen under punkten J 2 uppmärksammat frågan och konstaterar att det råder stor osäkerhet kring det beslut, som riksdagen tog så sent som våren 1987. Han föreslår därför att en försöksverksamhet bör genomföras i några län, och att en tvåårig försöksperiod behövs innan ställning tas till utformningen av ett bidragssystem för hela landet.

Vi anser, i likhet med vad vi framförde i en motion förra året, att saken brådskar och att osäkerheten inte får hindra att snabba åtgärder vidtages i hela landet.

Betningsskadorna blir ofta så stora att omplantering erfordras. Kostnaderna för denna åtgärd drabbar då enskilda skogsägare mycket hårt.

Dessa kostnader bör ersättas och ersättningen skall finansieras på ett sådant sätt att det samtidigt ger motivation till åtgärder, som begränsar skadans omfattning.

Vi anser att nuvarande villkor för att få ersättning, att skogsägaren skall ha skjutit sin tilldelning under den vanliga jakten och *dessutom* uttömt möjligheterna till särskilt tillstånd till skydds jakt, är för hårda. Som jakten nu

är organiserad inom jaktvårdskretsar, jaktvårdsområden och jaktlag har den enskilde skogsbrukaren inte möjlighet att ensam uppfylla dessa villkor. Andra intressen än skogsvårdens dominerar inom många områden.

Ett minimikrav vore att skogsbrukare, som åläggs omplantering på grund av betningsskador utan att behöva begränsas av nuvarande villkor, får sina kostnader helt täckta för plantor och planteringsarbete.

Länsstyrelserna skall ta ansvaret för finansieringen av viltskadorna genom fällavgifter och låta dessa variera över tiden i takt med förändringarna i viltstam och skadeomfattning.

Höga fällavgifter skulle få jägarna att inse behovet av att minska älgstammen och därmed också skogsskadorna för att då kunna få bort behovet av dessa höga avgifter.

Hemställan

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att skogsägare bör kunna påräkna ersättning, utan de nuvarande restriktionerna, när omplantering blir nödvändig.

Stockholm den 11 januari 1988

Hans Dau (m)

Sven Erik Lorentzon (m)

Mot. 1987/88

Jo713